

rettens henstillinger ikke følges, jf. retsplejelovens § 151, stk. 1 (som på dette punkt ikke foreslås ændret).

Støjende adfærd mv. i retslokaler, som er egnet til at forstyrre den offentlige orden, kan i øvrigt straffes efter § 3 i bekendtgørelse nr. 511 af 20. juni 2005 om politiets sikring af den offentlige orden og beskyttelse af enkeltpersoners og den offentlige sikkerhed mv., samt politiets adgang til at iværksætte midlertidige foranstaltninger. Endvidere kan uberettiget undladelse af at forlade rettens område efter at være opfordret til det straffes efter straffelovens § 264, stk. 1, nr. 2, og efter omstændighederne vil fornærmelse mv. af retten kunne straffes efter straffelovens § 121.

Den foreslåede ophævelse af retsplejelovens § 151, stk. 3, er en konsekvens af forslaget om at ophæve reglen om rettergangs bøder i retsplejelovens § 151, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7 (§ 477 a, stk. 2)

Det foreslås at indsætte en regel i retsplejeloven om, at hvis der er angivet flere skyldnere i et betalingspåkrav, skal reglerne i retsplejelovens §§ 477 d-477 f anvendes for hver skyldner for sig. Derimod anvendes reglerne i § 477 a, stk. 1, og §§ 477 b og 447 c for betalingspåkravet under ét, uanset om der er angivet én eller flere skyldnere i betalingspåkravet. I det følgende redegøres der nærmere for anvendelsen af hver af de nævnte bestemmelser, når der er angivet flere skyldnere i samme betalingspåkrav.

Reglerne i § 477 a, stk. 1, skal som nævnt anvendes for betalingspåkravet som helhed. Dette indebærer, at der for alle skyldneres vedkommende skal være tale om inddrivelse af forfaldne pengekrav, at der ved ét betalingspåkrav højest kan inddrives 50.000 kr. i alt (ekskl. renter og omkostninger), og at fordringshaveren for ingen af skyldnerne forventer, at de har indsigelser mod kravet eller vil gøre modkrav gældende. Beløbsmaksimummet på 50.000 kr. (ekskl. renter og omkostninger) indebærer, at der f.eks. kan fremsættes krav om betaling af 50.000 kr. mod to solidarisk hæftende skyldnere eller om, at to skyldnere hver skal betale 25.000 kr. Derimod kan der ikke ved ét betalingspåkrav fremsættes krav om f.eks., at to skyldnere hver skal betale 30.000 kr.

Reglerne i § 477 b skal også anvendes for betalingspåkravet som helhed. Dette indebærer bl.a., at fogedretten skal være stedligt kompetent efter § 477 b, stk. 1, i forhold til alle skyldnere, herunder i medfør af bestemmelserne i retsplejelovens kapitel 23 om sammenlægning af krav (kumulation), jf. herved lovforslagets § 1, nr. 8. Dette betyder, at et betalingspåkrav

efter § 477 b, stk. 1, 1. pkt., kan indleveres til enhver fogedret, der er stedligt kompetent i forhold til én af skyldnerne, forudsat at der er værneting i Danmark for alle skyldnerne, jf. retsplejelovens § 250, stk. 1, nr. 1 og 2. Hvis fordringshaveren har anmodet om, at udlæg iværksættes uden fornyet anmodning, skal fogedretten imidlertid tillige være stedligt kompetent efter § 477 b, stk. 1, 2. pkt. I denne situation kræves det, at fogedretten efter retsplejelovens § 487, stk. 1, og stk. 2, 1. pkt. (jf. herved lovforslagets § 1, nr. 9, og bemærkningerne hertil), er stedligt kompetent i forhold til alle skyldnerne. Som følge heraf vil fordringshaveren som udgangspunkt kun kunne anmode om, at udlæg iværksættes uden fornyet anmodning, hvis alle skyldnerne har hjemting eller driver erhvervmæssig virksomhed i retskredsen, jf. retsplejelovens § 487, stk. 1, nr. 1 og 2. Har skyldnerne ikke denne tilknytning til én og samme retskreds, må fordringshaveren enten indlevere flere betalingspåkrav til forskellige fogedretter eller undlade at anmode om, at udlæg iværksættes uden fornyet anmodning.

Kravet i § 477 b, stk. 2, om, at der før betalingspåkravet indleveres til fogedretten, skal være sendt en påkravsskrivelse til skyldneren, skal også være opfyldt i forhold til alle skyldnerne.

Opfylder betalingspåkravet ikke kravene i §§ 477 a, stk. 1, og § 477 b i forhold til alle skyldnerne, afvises betalingspåkravet i sin helhed efter § 477 c. Det samme gælder, hvis fordringshaverens krav er uklart eller ikke findes begrundet i sagsfremstillingen eller sagsfremstillingen må antages i væsentlige henseender at være urigtig for så vidt angår en eller flere af skyldnerne, jf. § 477 c, stk. 1, 2. pkt. Betalingspåkravet kan ikke afvises efter § 477 c alene for nogle skyldneres vedkommende. Fogedretten kan efter § 477 c, stk. 2, indrømme fordringshaveren en frist til at afhjælpe mangler, og en afhjælpning kan også bestå i, at fordringshaveren lader nogle af skyldnerne udgå af betalingspåkravet. Fogedretten kan endvidere efter det foreslåede § 477 c, stk. 3 (lovforslagets § 1, nr. 13), henvise betalingspåkravet i sin helhed til en fogedret, der er stedligt kompetent i forhold til alle skyldnerne.

Reglerne i §§ 477 d-477 f skal som nævnt anvendes for hver skyldner for sig. Det afgøres således for hver skyldner for sig, om forkyndelse af betalingspåkravet skal undlades efter § 477 d, stk. 1, fordi udlæg er udelukket efter retsplejelovens § 490 (eller efter konkursloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 11) og fordringshaveren har anmodet om, at forkyndelse i så fald undlades. Endvidere sker en eventuel afvisning efter § 477 d, stk. 2, på grund af unøjagtig angivelse af skyldnerens navn og adresse i givet fald alene for så vidt angår den